

Нека и бабата да работи!

Живѣла една стара, много стара баба. Тя имала само една-едничка внучка. Живѣли тѣ бѣдно, толкова бѣдно, че дожалѣвало на човѣка, като ги види. Момичето било малко и не могло да работи. И трѣбвало да ходи по людски къщи да проси, за да се хранятъ.

Съжалилъ се най послѣ надъ тѣхъ единъ далеченъ тѣхенъ сродникъ бакалинъ, сърдцето на когото отъ нищо не могло да се смекчи. Той ги прибралъ въ една дупка у дома си и ги хранѣлъ съ това, що оставало отъ обѣда и вечерята му. И на това тѣ били благодарни.

Но ето, че почнало и това да му се свиди, виждало му се, че го дава даромъ, и затова искалъ момичето и бабата да работятъ нѣщо.

— Тѣ трѣбва да работятъ — казвалъ той, — на човѣка нищо даромъ не се дава.

Самъ той билъ голѣмъ мързеливецъ, но обичалъ да укорява другитѣ.

Момиченцето, макаръ и да било още малко, сѣ пакъ могло нѣщо да работи, но бабата? — Тя била на осемдесетъ години, била слѣпа, глуха и толкова слаба, че по цѣли дни лежала. — Какъ да работи?